

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

การศึกษาวิเคราะห์ของนักวิชาการทางรัฐศาสตร์หลายสำนักเกี่ยวกับ ปัญหาและอุปสรรคของการนำเอาระบบประชาธิปไตยไปใช้ในประเทศกำลังพัฒนา นั้น ได้มีการสรุปปัญหาต่าง ๆ เป็นแนวทางสำคัญ ๆ ที่ไม่แตกต่างกันนัก เช่น มีปัญหาด้านโครงสร้างและสถาบันทางการเมืองสมัยใหม่ที่รับมา ไม่สามารถทำงานได้ตามที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ เนื่องจากไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมและวัฒนธรรม ของสังคมนั้น ทำให้ระบบการเมืองไร้เสถียรภาพ ขาดความต่อเนื่อง รัฐสภาอ่อนแอ พรรคการเมืองไม่พัฒนา มีการใช้ความรุนแรงและวิธีการนอกกฎหมายของระบอบ ประชาธิปไตย ทหารเข้าแทรกแซงทางการเมืองทั้งทางตรงและทางอ้อม (พรศักดิ์ และสายทิพย์, 2526 : 2) ปัญหาพื้นฐานที่สำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งไม่เอื้ออำนวย ต่อการพัฒนาประชาธิปไตย ก็คือ การที่ประชาชนหรือสมาชิกของระบบการเมืองนั้น มีวัฒนธรรมทางการเมือง (political culture) อันส่งผลให้มีทัศนคติความเชื่อ และค่านิยมไม่สอดคล้องกับหลักการปกครองแบบประชาธิปไตย

กาเบเรียล เอ แอลมอนด์ และ ซิดนีย์ เวอร์บา (Almond and Verba, 1965 : 3) กล่าวถึงเรื่องนี้ว่าการพัฒนารูปแบบการปกครองแบบ ประชาธิปไตยนั้น การมีเพียงสถาบันประชาธิปไตยที่เป็นทางการ เช่น การให้มี ลิทธิในการเลือกตั้ง การมีพรรคการเมือง มีฝ่ายนิติบัญญัติที่มาจากการเลือกตั้ง ฯลฯ เท่านั้นยังไม่เพียงพอ การพัฒนารูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตยนั้นจำเป็นต้องมีวัฒนธรรมทางการเมืองที่สอดคล้องกับระบบการเมืองนั้นด้วย

ทินพันท์ นาคะตะ (Nakata, 1975) เสนอว่า วัฒนธรรมทางการเมืองที่จะเอื้ออำนวยต่อระบอบประชาธิปไตยส่วนหนึ่ง ได้แก่ การมีความเชื่อมั่นในเพื่อนมนุษย์และสภาพแวดล้อมทางการเมือง การยอมรับความคิดเห็นและการวิพากษ์วิจารณ์ มีความเชื่อมั่นใน ความมีประสิทธิภาพทางการเมืองของบุคคล (political efficacy) มีความเชื่อมั่นในการมีส่วนร่วมทางการเมือง

การที่วัฒนธรรมการเมืองของบุคคลจะเป็นเช่นไรนั้น เกี่ยวข้องโดยตรงกับกระบวนการกล่อมเกลาเรียนรู้ทางการเมือง (political socialization) ซึ่งเป็นการก่อรูปและส่งผ่านวัฒนธรรมทางการเมืองในทุกกระบวนการเมือง กระบวนการกล่อมเกลาเรียนรู้ทางการเมืองนั้นอาจจะเป็นทั้งกระบวนการเพื่อผดุงรักษาสืบทอด แปลงรูป หรือสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองขึ้นมาก็ได้ (Dawson and Prewitt, 1969 : 27)

นอกจากกระบวนการกล่อมเกลาเรียนรู้ทางการเมืองจะมีผลก่อให้เกิดมโนทัศน์ ทศนคติ และวัฒนธรรมทางการเมืองแบบใดแบบหนึ่ง เช่น อำนาจอธิปไตยหรือประชาธิปไตยแล้ว กระบวนการกล่อมเกลาเรียนรู้ทางการเมืองยังมีความสำคัญอย่างมากในการรับรู้ (perception) และความโน้มเอียงพื้นฐาน (basic orientation) ต่อการเมืองและสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเมือง เช่น การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ความสนใจทางการเมือง เป็นต้น

การสร้างการรับรู้และความโน้มเอียงพื้นฐานทางการเมืองเหล่านี้เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสร้างลักษณะการเมืองแบบมีส่วนร่วม (participation politics) อันเป็นลักษณะสำคัญของระบอบประชาธิปไตยสมัยใหม่ (Pateman, 1970 : 11) ถ้ากระบวนการกล่อมเกลาเรียนรู้ทางการเมืองในระบบการเมืองใดสามารถสร้างและส่งผ่านความโน้มเอียงทางการเมืองพื้นฐานที่เอื้ออำนวยต่อระบอบประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม เช่น ความสนใจทางการเมือง การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ฯลฯ ได้ ย่อมทำให้สมาชิกในระบบการเมืองนั้น มีความกระตือรือร้นที่จะเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างแข็งขันและมีประสิทธิภาพ อันส่ง

ผลให้เกิดความสนับสนุนต่อระบบการเมืองอย่างเพียงพอ ซึ่งจะทำให้กระบวนการทางการเมืองดำเนินไปด้วยความกระฉับกระเฉง มีประสิทธิภาพ และมีเสถียรภาพ มั่นคงจากความชอบธรรมที่ได้รับจากการสนับสนุนนั้น (พรศักดิ์ และสายทิพย์, 2526 : 13-14)

สำหรับประเทศไทยนั้น ปัญหาหลักในการพัฒนาระบบประชาธิปไตยก็ไม่ได้แตกต่างจากปัญหาของประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ เท่าใดนัก กล่าวคือ นอกจากจะมีปัญหาในด้านโครงสร้างและสถาบันทางการเมืองแล้ว ยังมีอุปสรรคในด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ดังนั้น การศึกษาเกี่ยวกับความโน้มเอียงพื้นฐานทางการเมือง อันเป็นผลสืบเนื่องจากระบบการกล่อมเกลารเรียนรู้ทางการเมืองดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาถึงกลุ่มข้าราชการด้วยเหตุผลที่ว่า ในประเทศกำลังพัฒนาในปัจจุบันการมิให้ระบบราชการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมือง เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก ทั้งนี้ เพราะการบริหารกับการเมืองมีการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกันเป็นลูกโซ่ ระบบบริหารเองก็เป็นส่วนหนึ่งของระบบการเมือง

เฟรด ดับบลิว ริกซ์ (Riggs, 1963 : 120-169) ได้เสนอว่า ในการศึกษาการพัฒนาการเมืองหรือระบบการบริหารนั้น การศึกษาบทบาททางการเมืองของข้าราชการเป็นประเด็นสำคัญที่จะช่วยให้เรามีความเข้าใจพฤติกรรมทางการเมืองมากกว่าที่จะมุ่งศึกษาเฉพาะสถาบันทางการเมืองเพียงส่วนเดียว เพราะระบบบริหารมีความมั่นคงแข็งแกร่งมีอิทธิพลและสามารถใช้อิทธิพลเข้าแทรกแซงทางการเมือง สิ่งที่เรียกกันว่า "การเมือง" จึงมีศูนย์กลางอยู่ที่ระบบบริหารมากกว่าตัวระบบการเมืองความขัดแย้งทางการเมืองที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง จึงเกิดขึ้นจากความขัดแย้งภายในระบบบริหาร (intrabureaucratic conflict) มากกว่าจะเกิดขึ้นจากความขัดแย้งภายในสถาบันทางการเมือง อย่างไรก็ตาม การปรับเปลี่ยนแนวทางและนโยบายของชาติมหาอำนาจซึ่งมีอิทธิพลต่อประเทศไทย เช่น สหรัฐอเมริกา รวมทั้งองค์การระหว่างประเทศ เช่น ธนาคารโลก ที่เน้นการลดบทบาทของรัฐ การโอนกิจการของรัฐเป็นของเอกชน

การส่งเสริมให้การศึกษาฝึกอบรมแก่นักธุรกิจเอกชน การสนับสนุนองค์การเอกชน อาสาสมัครให้เป็นผู้นำและทางเลือก นอกกระแสระบอบราชการในการพัฒนา ประเทศ การเปลี่ยนแปลงในเชิงคุณภาพนี้ได้เกิดขึ้นในขณะเดียวกันกับการ เปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่สำคัญที่สุด ซึ่งนอกจากจะก่อให้เกิดความเป็นสถาบัน ของระบอบกึ่งประชาธิปไตยแล้ว ยังกดดันให้ระบบราชการมีการเปลี่ยนแปลงใน ทางที่มีประสิทธิภาพและความฉับไวในการตอบสนองความต้องการของประชาชนอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจำกัดการขยายบทบาทกลไกของรัฐที่เป็นกำลังบังคับ เพิ่มความสำคัญและบทบาทของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการแก่ประชาชน มากขึ้น ภายในระบบราชการซึ่งเป็นกลไกของรัฐเองก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงเชิง คุณภาพด้านอุดมการณ์ ค่านิยมและทัศนคติ ของข้าราชการรุ่นใหม่ที่เห็นความสำคัญ ของบทบาทของระบบราชการในการสร้างสรรค์ประชาธิปไตย ส่งเสริมการกระจาย อำนาจ การมีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดความเจริญทางเศรษฐกิจที่ไม่ละเลยการกระจาย รายได้ มีการปรับปรุงกฎหมายเพื่อลดอำนาจ ขัณฑ์ตอน และระเบียบปฏิบัติที่ก่อให้เกิด ความล่าช้า การกีดกันโอกาสและขัดขวางการมีส่วนร่วมของประชาชน (ชัยอนันต์, 2533 : 163 - 164)

จากความสำคัญของปัญหาที่ได้กล่าวถึงในข้างต้น ผู้วิจัยซึ่งรับราชการ อยู่ในสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ จึงมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาวิจัย เรื่องการ รับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของข้าราชการสำนักงาน สภาความมั่นคงแห่งชาติ เนื่องจากสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นสถาบันที่ มีความสำคัญ ในการกำหนดนโยบายความมั่นคงแห่งชาติ ด้านการเมืองในประเทศ การเมืองระหว่างประเทศ การป้องกันประเทศ การเศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี พลังงานและสิ่งแวดล้อม และการอื่นที่เกี่ยวข้องกับความ มั่นคงแห่งชาติ นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ในการประสานการปฏิบัติตามนโยบายความมั่นคง แห่งชาติกับส่วนราชการต่าง ๆ ทั้งฝ่ายพลเรือน ทหารและตำรวจ ตลอดจนองค์กร ของรัฐ ให้สอดคล้องและเป็นผลดีต่อความมั่นคงแห่งชาติ โดยการจัดทำแผน เตรียมพร้อมแห่งชาติ เพื่อรับสถานการณ์ฉุกเฉินอันเกิดจากวิกฤติการณ์ที่กระทบต่อ

ความมั่นคงแห่งชาติ หรือจัดทำแผนและเสนอแนะนโยบายข่าวกรอง และต่อต้านข่าวกรองแห่งชาติ รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาองค์กรข่าวกรองและต่อต้านข่าวกรอง หรือปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติหรือตามที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย ดังนั้น ข้าราชการสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งมีฐานะเป็นกลไกอันทรงประสิทธิภาพของรัฐ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องการรับรู้ข่าวสารและการมีส่วนร่วมทางการเมือง เพื่อที่จะนำมาใช้ประกอบในการกำหนดนโยบายตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งถือว่าเป็นนโยบายด้านความมั่นคงของประเทศ

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงระดับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของข้าราชการสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่กำหนด ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับเงินเดือน ระดับตำแหน่งและอายุราชการที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของข้าราชการในสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของข้าราชการในสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาดังนี้มุ่งศึกษาถึงระดับความรู้ทางการเมืองสองประการ ได้แก่ การรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระต่าง ๆ ที่กำหนด ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับเงินเดือน ระดับตำแหน่งและอายุราชการว่าจะมีความสัมพันธ์กับ

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ระดับความรู้ทางการเมืองทั้งสองประการนี้หรือไม่ เพียงใด รวมทั้งการศึกษาดูความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของข้าราชการปฏิบัติงานในสำนักงานสภาพความมั่นคงแห่งชาติ จำนวน 115 คน

สมมติฐานของการศึกษา

ในการศึกษารั้งนี้ ได้ตั้งสมมติฐานของการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ภูมิหลังมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง โดยในชั้นการทดสอบสมมติฐาน สามารถแยกเป็นสมมติฐานย่อยได้ ดังนี้
  - 1.1 เพศมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง
  - 1.2 อายุมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง
  - 1.3 ระดับการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง
  - 1.4 ระดับตำแหน่งมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง
  - 1.5 ระดับเงินเดือนมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง
  - 1.6 อายุราชการมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง

2. ภูมิหลังมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง โดยในชั้นการทดสอบสมมติฐาน สามารถแยกเป็นสมมติฐานย่อยได้ ดังนี้
  - 2.1 เพศมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง
  - 2.2 อายุมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง
  - 2.3 ระดับการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง
  - 2.4 ระดับตำแหน่งมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง
  - 2.5 ระดับเงินเดือนมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง
  - 2.6 อายุราชการมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง

3. การรับรู้ข่าวสารทางการเมืองมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง

ข้อจำกัดของการศึกษา

1. ข้อจำกัดทางด้านตัวแปร

การศึกษาโดยการกำหนดตัวแปรเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลภูมิหลังของประชากรตัวอย่างมีอิทธิพลต่อการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองนั้น โดยข้อเท็จจริงตัวแปรที่ทดสอบอาจไม่ความสัมพันธ์กับความรู้ทางการเมืองทั้งสองประการดังกล่าวก็ได้ ทั้งนี้ เนื่องจากอาจมีตัวแปรแทรกเกิดขึ้น เช่น ตัวแปรทางด้านสังคม เศรษฐกิจ หรือลักษณะของระบบการเมือง

2. ข้อจำกัดทางด้านทฤษฎี

แนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง เป็นความโน้มเอียงพื้นฐานทางการเมืองที่ใช้ในการทดสอบพฤติกรรมของบุคคลในระบบการเมืองแบบประชาธิปไตยในประเทศตะวันตก ดังนั้น เมื่อนำมาศึกษาในสภาพแวดล้อมของระบบการเมืองไทยซึ่งแตกต่างจากตะวันตกและมีพัฒนาการของระบบการเมืองยังไม่ถึงขั้นที่สามารถเรียกได้ว่าเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ จึงอาจจะทำให้ผลการศึกษาวิจัยไม่เป็นไปตามแนวความคิดดังกล่าว

3. ข้อจำกัดทางการวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณโดยการใช้แบบสอบถามมักจะมีข้อจำกัดในเรื่องผู้ตอบแบบสอบถามเกิดความล่าเอียง ไม่เต็มใจตอบแบบสอบถามหรือไม่ได้แสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมา นอกจากนี้ยังมีข้อจำกัดในเรื่องระยะเวลาและงบประมาณที่ใช้ในการวิจัย รวมทั้งข้อจำกัดในเรื่องจำนวนประชากรตัวอย่างที่ศึกษา

นิยามศัพท์

เพื่อเป็นการอธิบายความหมายที่ชัดเจนของตัวแปร (variables) หรือคำศัพท์บางคำที่ใช้ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของข้าราชการสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ทั้งนี้

เพื่อให้ผู้วิจัยและผู้อ่านมีความเข้าใจตรงกันเกี่ยวกับแนวความคิดนั้น ๆ (ตัวแปรที่ศึกษา) อันจะป้องกันความเข้าใจผิดที่อาจเกิดขึ้นได้ จึงได้นิยามศัพท์ที่ใช้ดังต่อไปนี้

การรับรู้ข่าวสาร หมายถึง การติดต่อสื่อสาร สื่อความหมายระหว่างกัน และกันของมนุษย์ในสังคม เพื่อทำความเข้าใจร่วมกันในการดำรงอยู่ของชีวิตในสังคม

การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง หมายถึง การรับการถ่ายทอดข่าวสารหรือแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับการเมือง

ช่องทางของการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง หมายถึง ตัวกลางที่ช่วยนำส่งสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร ช่องทางเปรียบเหมือนทางหรือพาหนะระหว่างผู้ร่วมสื่อสาร โดยช่องทางรับรู้ข่าวสารทางการเมืองแบ่งเป็น 2 ประเภท

1. ช่องทางจากสื่อมวลชน หมายถึง เครื่องมือทางเทคนิคซึ่งทำการสื่อสารเกิดขึ้นโดยผ่านเครื่องมือชนิดหนึ่ง ซึ่งทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่เป็นการส่วนตัว นอกจากนี้ยังสามารถใช้สื่อสารจากแหล่งสารหนึ่งไปถึงผู้รับสารจำนวนมาก ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ เป็นต้น

2. ช่องทางการรับรู้ข่าวสารระหว่างบุคคล หมายถึง การรับรู้ข่าวสารโดยตรงระหว่างคนสองคน หรือมากกว่าสองคนในระยะห่างทางกายภาพพอที่จะเลือกใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า (หู ตา จมูก ลิ้น ผิวกาย) และปฏิกิริยาตอบสนองแบบปัจจุบันทันที

การมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึง การที่สมาชิกของสังคมมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ทางการเมืองตามความสมัครใจ ถูกต้องตามกฎหมายทั้งทางตรงและทางอ้อมที่จะมีอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบายการดำเนินงานของรัฐบาล ไม่ว่าจะ เป็นระดับชาติหรือระดับท้องถิ่น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงระดับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของข้าราชการในสำนักงานสภาพความมั่นคงแห่งชาติ ว่าจะมีแนวโน้มไปในทิศทางที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาระบบประชาธิปไตยหรือไม่ เพียงใด

2. ทำให้ทราบว่าตัวแปรทางด้านภูมิหลังต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อระดับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองหรือไม่ เพียงใด

3. เป็นการขยายขอบเขตการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติทางการเมืองและพฤติกรรมทางการเมืองของแควดวงรัฐศาสตร์ไทย ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ทั้งในแง่ประเด็นที่ศึกษา ลักษณะของตัวแปร รวมทั้งลักษณะของประชากร ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการศึกษาวิจัยที่ลึกซึ้งต่อไป

การนำเสนอผลการศึกษาวิจัย

บทที่ 1 บทนำ นำเสนอถึงความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการศึกษา ขอบเขตของการศึกษา สมมติฐานของการศึกษา ข้อจำกัดของการศึกษานิยามศัพท์ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับและการนำเสนอผลการศึกษาวิจัย

บทที่ 2 แนวความคิดทฤษฎี และผลการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องนำเสนอถึงแนวความคิดเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสาร แนวความคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ผลการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้อง และตัวแบบในการศึกษา

บทที่ 3 สภาพความมั่นคงแห่งชาติ นำเสนอถึงความเป็นมา โครงสร้างอำนาจหน้าที่ กิจกรรม และการดำเนินงานของสำนักงานสภาพความมั่นคงแห่งชาติ

บทที่ 4 ระเบียบวิธีการศึกษาวิจัย นำเสนอถึงประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา การนิยามตัวแปร การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป และการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปร

บทที่ 6 สรุปวิเคราะห์และข้อเสนอแนะ นำเสนอการสรุปวิเคราะห์และข้อเสนอแนะ